

Šī grāmata ir turpinājums. Turpinājums manam pirmajam katalogam *Laine Kainaize (Mansards, 2013)*.
Viss piepildās laikā.

Laikā, kas ir, plūst, kurā tu esi, kurā uzturies, bet ar gadu desmitiem tavā dzīvē tu saredzi to robežu, kad tev pašam vairs nebūs ietekmēt lietu ritumu.

Kopums. Manu gleznu kopums. Atlase. Pavisam nedaudz no pirmajiem darbiem ar eļļas krāsām. Un tad tālāk uz priekšu.

Sākums. Sākums gleznošanai. No kurienes tas radies? No sākotnes.

Bērnība. Ar šo vārdu savā dzīvē saistu gandrīz tikai vasaras vecmāmiņas un vectētiņa mājās *Aizvēji*. Lauku mājas smarža, ieejot priekšambarī, ko vectētiņš pats uzcēla un kur stāvēja ūdens spaiņi, nesti no patālās akas. Brīvība. Laimes sajūta. Vecmāmiņas bezizmēra mīlestība. Pie manas gultas atnestais ābols. Ābeļu dārzs, ērkšķrožu biezoknis, manis veidotās sūnu mājas. Un lelles – apzīmētas malkas pagales. Mans draugs – sunītis Amis. Mēģinājums jāt ar kazu. Arī citi mājkustoņi. Ruksītis vienreiz pamuka no vasaras aploka, bet citkārt dabūja silē sasmalcinātus dārzeņus. Pati liku vistai cālīšus perināt. Ar bitēm bija jābūt uzmanīgai, lai, nesot ūdens spaini no akas, netrāpītos to lidojuma ceļā. Nekādas laika izjūtas, laika ierobežojuma. Neatceros lietu, tikai saulainas dienas. Mani svētki – vakarā apbrīnot saules rietu nemitīgo mainību. Bet apkārt šai pasaulei bija lieli, plaši labības lauki, kuri pie horizonta līnijas satikās ar tālo mežu tumšumu. Kas gan tur ir? Tālais skats, nezināmais, aicinošais.

Rītam tālāk – skola. Tas ir fons dzīvošanai, diezgan interesants.

Raiņa *Ugunī un naktī* Dinas Kuples Spīdola uz mani atstāja tādu iespaidu, ka izturēju konkursu un iestājos Rīgas Pionieru pils teātrī. Daudz jūtu, daudz domu, daudz pārdzīvojumu. Četri gadi parādīja, ka teātra pasaulē tu esi atkarīgs no citiem un arī pats neesi gluži pilnība. Daudzi no vecākās grupas gan gāja uz priekšu – Edmunds Freibergs, Valdis Lūriņš, Maiga Sika, Juris Stobovs, Kārīna Pētersone, Ruta Rikše un citi.

Man patika vēsture. Pieteicos strādāt arheoloģiskajos izrakumos Lubānas klānos, vēlāk Āraišu ezerpilī. Es gan raku, gan izraku mantu, gan zīmēju plānus pēc dienas darbu slāņiem. Pirmā darbavieta saistīta ar Latvijas Vēstures institūtu. Tas ir interesanti, ka lietām ir seno laiku smarža un arī noslēpumi.

Arī dziedāt nav ne vainas.

9. klase. Sāku virināt Mākslas akadēmijas smagās durvis. Sagatavošanas kursi, tomēr stipri nepilnīgi.

Protams, es zīmēju. Ļoti daudz. Burtnīcu malas raibu raibas. Jau no agras bērnības.

IEVADS

Lainite

Beidzot vidusskolu. 1972. gads.
Secondary school finished. 1972.

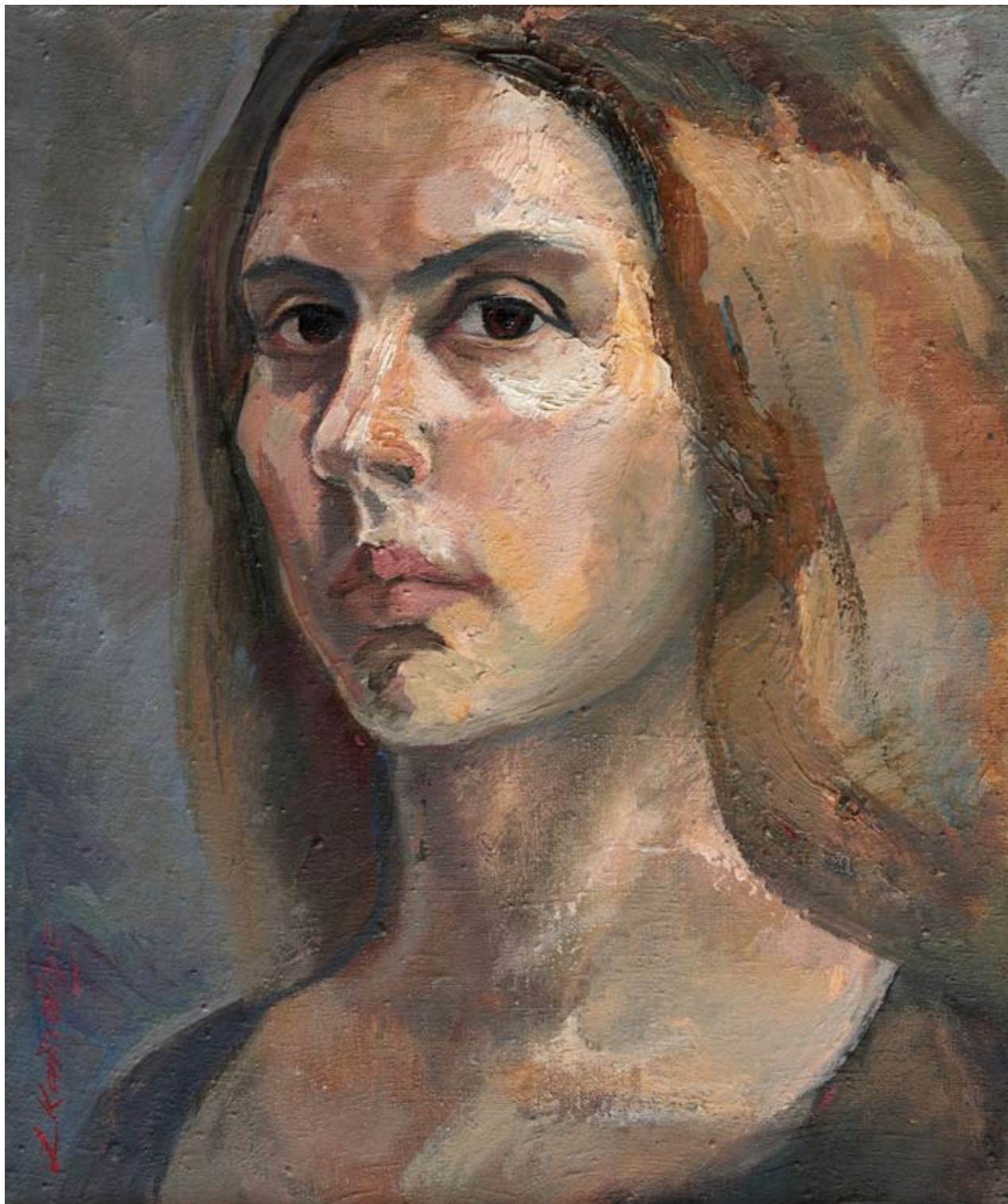

2020. gads. Personālizstādes Pacel acis atklāšanā Rīgā, Sv. Pētera baznīcā.
Ar Romas katoļu baznīcas Rīgas arhibīskapu metropolītu Zbignevu Stankeviču pie viņa portreta.

2020. Opening of personal exhibition Raise your eyes in Rīga, St. Peter's church.
With Metropolitan Zbignevs Stankevičs, Archbishop of Riga of the Roman Catholic Church, in front of his portrait.

Veltijums.
2010. Audekls/eļļa.
50 x 40 cm

Dedication.
2010. Canvas/oil.
50 x 40 cm

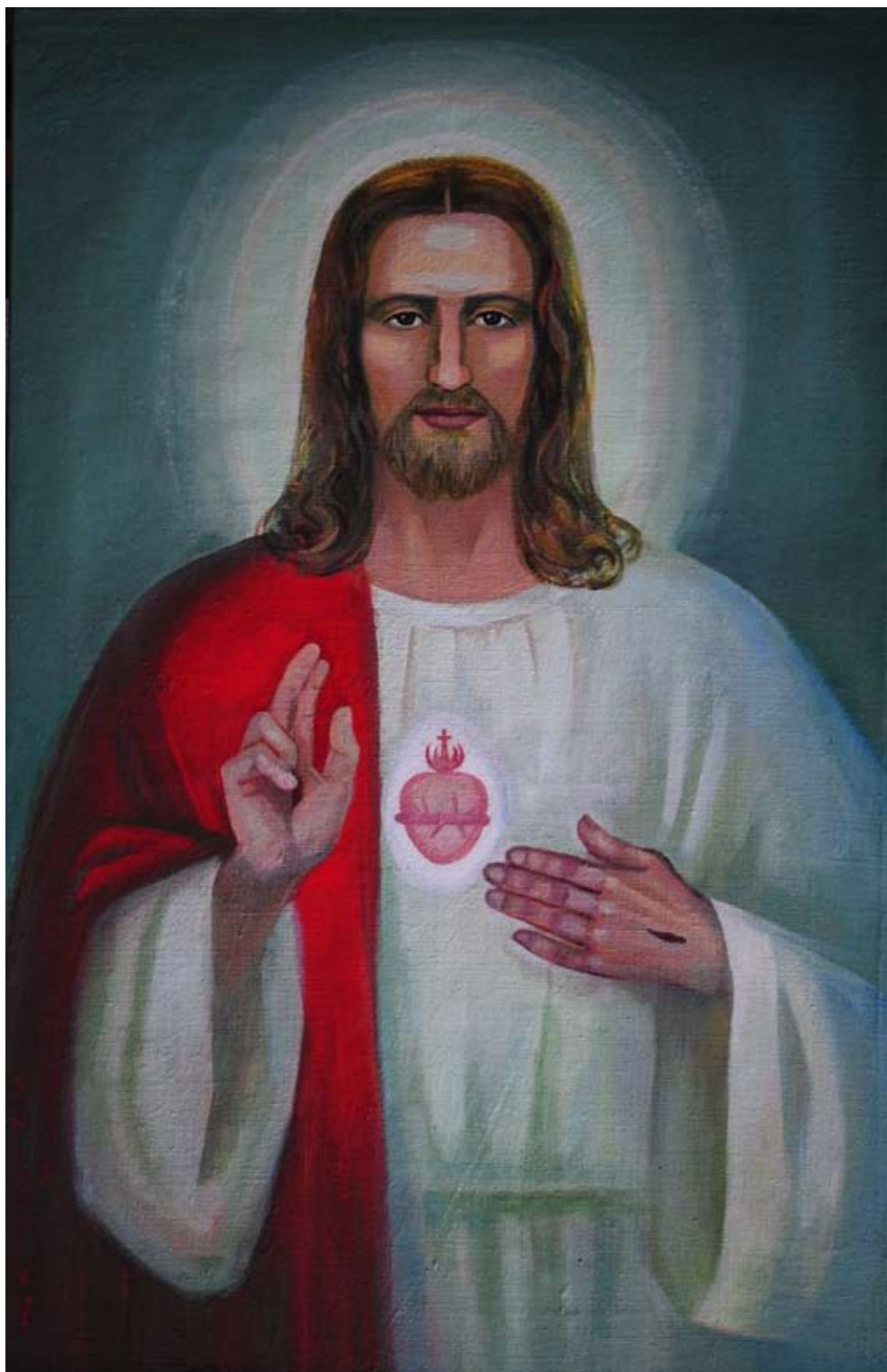
Dzintais krasts. 1989.
Audekls/eļļa. 130 x 100 cm
Home coast. 1989.
Canvas/oil. 130 x 100 cm

Māja Aizputē. 1984. Audekls/eļļa. 81 x 100 cm

A house in Aizpute. 1984. Canvas/oil. 81 x 100 cm

Madonas baznīcas Kristus. 2016.

Audeklš/eļļa. 110 x 80 cm

Christ in Madona Church. 2016.

Canvas/oil. 110 x 80 cm

Senā Verona. 2023. Audekls/eļļa. 100 x 100 cm
Ancient Verona. 2023. Canvas/oil. 100 x 100 cm